

[Statsministeren]

Poulsgaard nævner det, om alle danske repræsentationer – jeg havde nær sagt verden over – men derimod alene om ambassaderne i Storbritannien og Forbundsrepublikken Tyskland, som vel er to lande, hvor udviklingen på arbejdsmarkedet i særlig grad må påkalde sig vores interesse her i Danmark. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at der til de svenske og norske repræsentationer allerede igennem adskillige år har været knyttet arbejdsattachéer med opgaver af samme art som dem, der her omtaltes.

Lad mig om betalingsspørgsmålet blot sige, at det ville være naturligt, at omkostningerne i givet fald dækkes på samme måde som for udsendte specialattachéer i øvrigt, altså dem, der har med landbrug, industri osv. osv. at gøre.

Poulsgaard (FP):

Jeg kan da starte med at takke statsministeren for et fyldigt og udtømmende svar.

Det er da ganske rigtigt, som statsministeren var inde på, at jeg i mit spørgsmål har nævnt stillinger ved alle danske ambassader. Dette »alle« er ikke smuttet med af en misforståelse. Det er meget, meget bevidst, at jeg har skrevet det ord. Nu hørte jeg Thomas Niensens udtalelser refereret i Radioavisen. Vi har bare den smertelige erfaring her i landet, at når først man opretter den slags ting, så breder det sig som ringe i vandet, og inden vi ved et ord af det, står vi i den situation, at det er alle ambassader, der har en sådan arbejdsattaché tilknyttet.

Nu kan jeg ikke rigtig forstå statsministeren – jo, jeg forstår godt sproget og det, statsministeren sagde om, at nu drejede det sig om erhvervene, der var landbrugsattachéer, der var fiskeriattachéer, og der var militærattachéer osv. Det ved jeg udmærket godt. Jeg tror i hvert fald, at statsministeren og jeg kan blive enige om, at disse folk ved ambassaderne bliver aflønnet af den danske stat, det er skatteyderne, der aflønner dem. Skat er en erhvervsomkostning, og i en situation, hvor vi skal begrænse udgifterne i den offentlige sektor, hvor vi må til at skære ned, er det måske ikke lige netop her, der er mest behov for en ekspansion. Jeg tror nok, at dansk erhvervsliv godt selv kunne finde ud af at tage en telefon og ringe derud. Det, som man kan befrygte i dag, er simpelt hen,

at LO nu, på trods af at man har Internationale, dér har man jo gode bånd, vil have yderligere information at bruge i arbejdskampen, at bruge til at forringe dansk erhvervslivs konkurrenceevne. Men det bliver vi nok ikke enige om. Men i hvert fald tak for, at vi fik alt dette at vide.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg kan lige oplyse, for ligesom at give et indtryk af den kendsgerning, at det ikke er noget, der er en speciel dansk opfindelse, at f. eks. England har en arbejdsattaché akkrediteret i Danmark, og USA har ligeledes en arbejdsattaché akkrediteret i Danmark. Det vil altså sige, at to så store lande åbenbart er interesseret i, hvad der sker på det danske arbejdsmarked, for at kunne berette hjem til deres eget land, hvad man måske kan lære af f. eks. lille Danmark. På den baggrund er det nok heller ikke helt ueffent, at man fra dansk side også holder sig velorienteret. Det kan man bl. a. gøre på denne måde, og det er altså det man gør, ikke ved alle ambassader, men ved nogle af dem, som vi på den ene eller den anden måde er knyttet allermest til.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at f. eks. Sverige har arbejdsattachéer i Bonn, i London, i Bruxelles og i Washington. Vi følger ikke helt så godt med, og man skal heller ikke bare følge med for den almindelige konkurrences skyld, men jeg tror, det er rimeligt, at man gør det i det omfang, der her er tale om.

Poulsgaard (FP):

Jeg var da glad for det sidste, statsministeren sagde, om, at man ikke bare skulle følge med, for en af ulykkerne i vor nuværende situation er, at vi har kopieret Sverige til hudløshed, og at vi derfor står i en dårlig situation, men uden at have de samme råstoffer og andre ting, som Sverige har. Jeg synes faktisk, at Norge og Sverige er dårlige sammenligninger, og så nævner statsministeren, at England og USA har sådan nogle arbejdsattachéer. Ja men der er jo et helt, helt andet befolkningsgrundlag for disse attachéer end det, lille Danmark kan stille med. Derfor mener jeg, at det er så farligt, at man betræder den sti, som jeg kan forstå at vi skal betræde. Jeg advarer i hvert fald imod at betræde den sti.